

Udskriftsdato: 10. januar 2026

KEN nr 10155 af 31/08/2011 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse 117-11 om trehjulet knallert - forbrugsgode - hjælpemidler - el-scooter

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500809-10

Ankestyrelsens principafgørelse 117-11 om trehjulet knallert - forbrugsgode - hjælpemidler - el-scooter

Resume:

En 3-hjulet benzindreven knallert skulle betragtes som et forbrugsgode.

Ansøger havde derfor ret til at få dækket 50 % af udgiften til en knallert. Kommunen skulle endviderebetale de nødvendige merudgifter, hvis særlig indretning var nødvendig på grund af ansøgerens nedsatte funktionsevne.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at en 3-hjulet knallert fremstilles og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug. Der blev endvidere, lagt vægt på, at knallerten kan køre hurtigere og over længere afstande end en el-scooter, og at knallerten ikke kan anvendes indendørs.

Knallerten erstattede for ansøgeren en el-scooter, der almindeligvis anses for et forbrugsgode.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 81 af 4. februar 2011 - § 112 og § 113

Bekendtgørelser:

Socialministeriets bekendtgørelse nr. 743 af 27. juni 2011 om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven -

Afgørelse:

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i NNs sag om, hvorvidt en benzindreven 3-hjulet knallert er et hjælpemiddel eller et forbrugsgode.

Resultatet er

- En 3-hjulet benzindreven knallert skal betragtes som et forbrugsgode.

Det betyder, at NN har ret til at få dækket 50 % af udgiften til en standard 3-hjulet benzindreven knallert.

Kommunen betaler de nødvendige merudgifter, hvis særlig indretning er nødvendig til NN på grund af hendes nedsatte funktionsevne.

Vi ændrer således afgørelsen fra nævnet i Statsforvaltningen Y.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Vi finder, at en 3-hjulet benzindreven knallert i dag er et forbrugsgode.

Forbrugsgoder omfatter produkter, der er fremstillet og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug med den almindelige befolkning som målgruppe. Produkterne er ikke fremstillet specielt med henblik på at afhjælpe en nedsat funktionsevne, men kan i en række tilfælde udgøre den compensation, som personer med nedsat funktionsevne har brug for.

Et forbrugsgode er borgerens ejendom. Borgeren skal selv betale reparationer og forbrugsgodet kan ikke udskiftes af kommunen.

Kommunen betaler de nødvendige merudgifter, hvis særlig indretning er nødvendig på grund af den nedsatte funktionsevne.

Vi har lagt vægt på, at en 3-hjulet el-scooter i dag anses for et forbrugsgode.

En 3-hjulet knallert fremstilles og forhandles i dag også bredt med henblik på sædvanligt forbrug.

Vi har endvidere lagt vægt på, at en 3-hjulet benzindreven knallert kan køre hurtigere og over længere afstande end en el-scooter. En 3-hjulet knallert kan ikke anvendes indendørs.

Vi har lagt til grund, at NN tilhører den personkreds, der kan få støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder.

Vi har lagt vægt på, at NN har sclerose og har en gangdistance på 100 meter.

NN har brug for en 3-hjulet knallert for at blive selvhjulpne og deltage i aktiviteter 5 til 7 kilometer fra hjemmet.

Vi finder ikke, at knallerten for NN udelukkende fungerer som et hjælpemiddel for hende. Knallerten erstatter ikke et hjælpemiddel, men erstatter en el-scooter.

Det er således afgørende, om forbrugsgodet alene kompenserer for den nedsatte funktionsevne, eller om den handicappede vil blive overkompenseret ved en bevilling som hjælpemiddel.

NN har en forbrugsgodeværdi af, at den 3-hjulede knallert, som kan anvendes til længere afstande end NNs nærområde.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da nævnet traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 21. september 2010
- Klagen til Ankestyrelsen af 13. oktober 2010
- Nævnets genvurdering

A Kommune traf den 6. november 2009 afgørelse om, at NN var berettiget til at få dækket 50 % af udgiften til en standard 3-hjulet knallert med baggear, dog max 17.435 kr.

Bevillingen var betinget af en konkret afprøvning.

Hvis der var behov for særlig indretning på knallerten, f.eks. ryg- og armlæn, stokkeholder m.v. kunne dette bevilges med den fulde pris.

Ansøgningen var behandlet på baggrund af oplysningerne ved hjemmebesøg.

NN havde sclerose og kunne ikke længere køre bil eller 2-hjulet knallert på grund af manglende kraft i arme og ben. Ansøger kunne ikke benytte offentlige transportmidler.

NN var afhængig af at den udearbejdende ægtefælle eller andre kunne køre for hende, hver gang hun skulle uden for hjemmet. NN ville gerne kunne købe ind i de nærmeste byer henholdsvis 5 og 7 kilometer

fra hjemmet, i motionscenter (5 km.), til handicapridning (7 km.) og på familiebesøg m.v. og på denne måde opleve selvstændighed til selv at kunne færdes uden for hjemmet.

Ved gangtesten havde NN skinne på højre ben og benyttede ind imellem albuestok. NN blev udtrættet meget hurtigt. Gangen var præget af ataksi. Ved gangtesten kunne NN gå 100 meter og beskrev herefter stor træthed.

Afgørelsen var truffet efter serviceloven § 112 og 113.

Hjælpemiddelsektionen kunne være behjælpelig med bestilling af knallerten og ville kunne instruerer i brugen heraf.

Knallerten blev NNs ejendom, og der kunne ikke ydes hjælp til udskiftning og reparation, men alene til den særlige indretning.

Kommunen har i brev af 14. december 2009 uddybet sin afgørelse.

Kommunen havde fundet, at NN var omfattet af den personkreds, der kunne få støtte til hjælp til hjælpemidler og forbrugsgoder.

Kommunen havde lagt vægt på, at NN havde en meget kort gangdistance og havde et stort kørselsbehov og forholdsvis lange afstande. Dette talte for, at der kunne bevilges en 3-hjulet benzindrevenknallert frem for det noget billigere 3-hjulede el-køretøj.

Det blev dog vurderet, at et motoriseret køretøj – udover den handicapkompenserende effekt – også havde en vis forbrugsgodeværdi som almindeligt, nødvendigt transportmiddel, når ansøger var bosiddende ude på landet med lang afstand til indkøb m.v. og dårlige offentlige transportmidler.

Derudover blev der lagt vægt på, at 3-hjulede knallerter blev forhandlet bredt hos de lokale knallertforhandlere med henblik på sædvanligt forbrug hos især den ældre eller mindre mobile del af befolkningen.

Nævnet ændrede den 21. september 2010 kommunens afgørelse. Nævnet fandt, at NN havde ret til en 3-hjulet benzindreven knallert som et hjælpemiddel efter servicelovens § 112.

Nævnet har begrundet afgørelsen med, at NN ud fra de foreliggende oplysninger om gangdistance, gangfunktion og almene funktionsevne var omfattet af personkredsen i § 112, stk. 1.

Nævnet tog herefter udgangspunkt i, at kommunen havde vurderet, at NNs behov for at kunne færdes bedst muligt kunne tilgodeses ved en 3-hjulet benzinknallert. Nævnet fandt, at en 3-hjulet benzinknallert var et hjælpemiddel og ikke et forbrugsgode, jf. definitionen heraf i bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007, § 16, stk. 2 og § 19, stk. 6. Støtten skulle derfor ydes som udlån efter servicelovens § 112.

Nævnet lagde vægt på, at der efter Ankestyrelsens praksis ikke var belæg for at betegne 3-hjulede benzinknallerter som forbrugsgoder i lighed med 3-hjulede el-scootere. Nævnet bemærkede herved, at Ankestyrelsens Principafgørelse C-42-08 alene handlede om 3-hjulede el-scootere og ikke andre former for el-køretøjer og således heller ikke benzindrevene knallerter. Dette var nærmere præciseret i publikationen Nyt fra Ankestyrelsen, 2009-2. Betragtning om, hvorvidt en 3-hjulet benzinknallert havde en forbrugsgodeværdi for NN skulle derfor ikke anlægges, når der var truffet afgørelse om at NNs behov bedst muligt kunne tilgodeses med et sådant køretøj.

A Kommune har klaget over nævnets afgørelse.

I klagen til Ankestyrelsen er det anført, at en afgørelse fra Ankestyrelsen kunne være med til at klargøre kriterierne for bevilling af køretøjer.

- 3-hjulede knallerter forhandles i dag bredt hos lokale knallert- og cykelhandlere, ligesom el-køretøjer, både 3- og 4-hjulede.
- En knallert var et transportmiddel/forbrugsgode, som benyttes over længere strækninger end et el-køretøj, kortere afstande end biler.
- Personer, der var bosiddende på landet havde normalt behov for et transportmiddel. At der ikke var mulighed for offentlig transport bevirkede, at man anskaffede sig transportmidler. En knallert var et forbrugsgode på samme vis som en bil eller cykel. Forbrugsgoder, der indgik i sædvanligt indbo, som normalt findes i ethvert hjem, der måtte ønske det.
- Når en person ikke kunne anvende en 2-hjulet knallert på grund af en varigt nedsat funktionsevne, ville der kunne gives hjælp til anskaffelse af en 3-hjulet knallert med den nødvendige særlige indretning. Kommunen fandt, at det ville være at overkompensere, hvis knallerten blev bevilget efter servicelovens § 113, stk. 5.

A Kommune ønskede sagen prøvet i Ankestyrelsen. Der var ikke længere tale om knallerter, der var specielt fremstillet på Sahva med henblik på at afhjælpe følgerne af den varigt nedsatte funktionsevne.

Kommunen fandt, at ansøgninger om 3-hjulede knallerter måtte sidestilles med ansøgninger om el-scootere og generelt behandles efter servicelovens § 113.

Kommunen havde svært ved at forestille sig, at en knallert udelukkende skulle kunne fungere som hjælpemiddel, da ansøgeren i så fald skulle have en så svær funktionsnedsættelse, at der praktisk talt ikke var nogen reel gangfunktion, angiveligt problemer med forflytninger, behov for at kunne blive på køretøjet i forretning, gågader m.m.

Nævnet har ved genvurdering henvist til begrundelsen for nævnets afgørelse.